

Sînt eu, Lestat, vampirul. Mă mai țineți minte? Vampirul acela ajuns mare cîntăreț de rock și care și-a scris povestea vieții. Un blond cu ochi cenușii, stăpînit de dorința nestăvilită de-a fi în vîzul lumii întregi! Sigur că țineți minte! Tot ce mi-am dorit eu a fost să întruchipez răul în acest secol strălucit, în care o făptură infernală ca mine nu-și mai găsește locul. Ba chiar mi-am închipuit că fac o faptă bună jucînd rolul diavolului.

Și tocmai pornisem pe calea cea dreaptă cînd am stat ultima oară de vorbă. Tocmai mă lansasem la San Francisco împreună cu o orchestră de bieți muritori.

Discul concertului a avut un formidabil succes. Iar povestea vieții mele a fost bine primită, atît de morții-vii, cît și de muritori.

Apoi s-a petrecut ceva neprevăzut. Eu, cel puțin, nu mă așteptam la așa ceva. Iar cînd v-am părăsit, eram, cum se zice, la marginea prăpastiei.

Ei bine, s-a terminat. După cum se vede, chiar de tot nu m-am prăpădit. Altfel, nu v-aș mai ține de vorbă. Și peste toate s-a așezat în cele din urmă pulbere de stele; iar gaura neînsemnată din pînza convingerilor raționale a fost și ea cîrpită de bine, de rău.

Iată-mă acum mai trist, dar mai cumpănit și mai scrupulos. Și mult mai puternic totodată, deși partea mea omenească nu mai e atît de ascunsă pe cît era odinioară, o făptură frămîntată

și nesătulă, care își adora și își detestă totodată găoacea nepieritoare și de nepătruns în care e ferecată.

Setea nu mi s-a potolit nici acum, deși niciodată n-am avut mai puțină nevoie de sînge. Aș putea chiar să renunț de-a binelea. Însă dorința ce mi-o stîrnește orice faptură vie e atît de nesățioasă, încît știu că n-am să mă pot opri vreodată.

De fapt, nici n-a fost cîndva numai nevoia de sînge, deși sîngele e tot ce își poate dori o faptură. E mai degrabă taina faptei: sorbitul singelui, omorul, inimile înlănțuite în dansul în care victima își pierde vîlga, iar eu sporesc, sorbind moartea ce arde o clipă asemenea vieții.

Amăgire, oricum. Nici o moarte nu poate fi tot atît de încapătoare ca viața. Altfel, la ce bun m-aș înfrupta din viața altora, nu? Iar izbăvirea mea e tot atît de îndepărtată pe cît a fost vreodată. Cu atît mai rău pentru mine că știu toate astea.

Firește, trec în continuare drept om ca toți oamenii; noi sintem în stare de asta, într-un fel sau altul, oricît de vîrstnici am fi. Guler ridicat, pălărie pe ochi, ochelari negri, miinile-n buzunare – asta-i tot. Mai nou, mă schimb în haina de piele ajustată pe talie, pantaloni strîmți și ghețe potrivite la orice ocazie. Dar, din vreme în vreme, îmbrac și lucruri de mătase, plăcute celor de prin părțile sudului, unde locuiesc acum.

Dacă cineva se uita la mine prea îndeaproape, un mic truc telepatic e de ajuns: *Să nu te miri de ce vezi!* Adaug și un zîmbet ca pe vremuri, atent să nu mi se zărească totuși colții, iar omul își vede liniștit de drum.

Uneori las deoparte orice deghizare și îmi dezvălu adevărata înfațurare. Plete, haina de catifea care-mi amintește timpul de-altădată, în degete două-trei inele cu smaralde. Mă strecoar în grabă prin mulțimea din centrul acestui frumos și corupt oraș sudic sau pășesc pe nisipuri lunare de-a lungul țărmului și respir briza fierbinte a sudului.

Nimeni nu mă privește mai mult de-o clipă. Prea multe lucruri nedeslășite ne înconjoară, spaime, amenințări, taine care ne atrag o clipă, apoi ne lasă reci. Înapoi la previzibil, la

cotidian. Prințul nu mai sosește, oricine o știe; și poate că Frumoasa din Padurea Adormită a murit.

La fel stau lucrurile și cu ceilalți supraviețuitori asemenea mie, cu care împart colțul ăsta de lume, calduros și înverzit, capătul sud-estic al Americii de Nord, cu orașul strălucitor, Miami. Dacă există un loc ideal de vînătoare pentru nemuritorii însetați de sînge, acesta trebuie să fie.

E bine că și ceilalți sint lingă mine; e esențial, zău așa – e tot ce mi-am dorit mai mult: o adunare infernală de înțelepți, de statornici, de vîrstnici și de tineri zănatici.

Din păcate, n-am fost niciodată chinuit mai cumplit la gîndul că aș rămîne un necunoscut printre muritori, monstru lacom ce sint! Nu găsesc vreo mîngiere nici măcar în murmurul dulce al glasurilor de dincolo de lume. Gustul gloriei trecătoare a fost prea ispititor – vitrine pline de discuri, admiratori care topăie și aplaudă îngrămădiți în fața scenei... Ce importanță avea că nu credeau c-aș fi vampir cu adevărat! În clipele acelea eram laolaltă. Iar numele meu era pe buzele lor!

De-acum discurile s-au epuizat, iar eu n-am să mai ascult niciodată cîntecele acelea. Rămîne doar ce am scris, împreună cu *Interviu cu un Vampir*, prezentat cu grijă drept ficțiune. Probabil că așa și trebuie să fie. Am pricinuit prea multe necazuri, o să vină vremea să vorbim.

Jocurile mele de-a vampirul erou și martir au pricinuit un dezastru, și totul doar ca să dau o clipă la iveală adevărul gol-goluț...

Credeți că asta mi-a servit drept lecție, nu? Ei bine, chiar așa s-a și întîmplat, zău că da!

Atît de dureros totuși să te pierzi încă o dată în umbră, să fii iar Lestat, banditul fațarnic, strigoii neștiut, la pîndă după bieți muritori neajutorați și fără habar de existența unor monștri ca mine! E chinuitor să redevii un străin, întruna retras, în luptă cu binele și cu raul din iadul veșnic al trupului și al sufletului!

În singurătatea de acum, visez la o cameră bătută de lună în care ar fi o făptură fermecătoare ce m-ar dori alături de ea; o adolescentă fragedă care să-mi fi citit cartea și să-mi fi ascultat cîntecele; o frumusețe hrănită cu idealuri, una dintre admiratoarele care, în scurtul răstimp al gloriei mele deșarte, îmi trimiteau pe hîrtie parfumată gîndurile lor despre poezie și despre puterea iluziilor; visez să mă strecor în camera întunecoasă unde pe o noptieră se găsește poate cartea mea, cu un minunat semn de catifea între foi; visez să-i mîngîi umărul și să-i surid cînd privirile noastre se întîlnesc. Lestă! Am crezut mereu în tine. Am știut mereu că vei veni!

Îi cuprind obraji în palme și mă aplec să o sărut. Desigur, draga mea, răspund eu, tu nici nu știi cîtă nevoie am de tine, cît îmi lipsești, cît de mult te iubesc.

Poate că ultimele întîmplări, grozăvii nebanuite la care am fost martor, durerea inevitabilă pe care am îndurat-o m-ar face și mai atrăgător în ochii unei astfel de ființe. E cumplit de adevărat că suferința ne face mai profunzi, dă un plus de strălucire culorilor și un mai larg ecou cuvintelor. Asta însă dacă nu ne strivește, dacă nu ne consumă optimismul și spiritul, puterea vizionară și respectul pentru lucrurile simple, dar indispensabile.

Îmi cer iertare pentru amărăciunea vorbelor mele.

N-am nici un drept la așa ceva. De la mine a pornit totul; și am scos-o la capăt, cum se zice. Sînt ațîția alții care n-au reușit. Pe deasupra, au suferit și muritorii. Și e de neiertat. Pentru asta o să plătesc veșnic.

Dar eu tot n-am priceput bine ce s-a întîmplat. Nu știu dacă a fost o tragedie ori doar întîmplare fără rost. Nici dacă din boacăna mea n-ar fi putut să iasă ceva mareț, care să-mi îngăduie să scap de risipire și de coșmar și să ajung în lumina arzătoare a mîntuirii.

Poate că nicicînd n-o să aflu adevărul. Sigur e că totul s-a terminat. Iar imperiul nostru, micul nostru țărîm particular, e

acum mai împutînat, mai întunecat și mai întemeiat decît oricînd. Ce-a fost s-a dus pentru totdeauna.

Ciudat e că n-ăm prevăzut cataclismul, dar niciodată nu-mi dau seama ce sîrșit va avea ce-am început. Mă fascinează riscul, clipa cînd totul e cu putință. Doar asta mă mai atrage în traversarea eternității, cînd nimic nu mai are farmec.

De fapt, așa eram și-n timpul vieții, acum două sute de ani, fără stare, neliniștit, dădeam orice pentru o clipă de iubire sau pentru o încăierare. Cînd am plecat la Paris să fac teatru, prin 1780, doar începuturile mă faceau să visez, ridicarea cortinei repetată seară de seară.

Poate că cei vîrstnici au dreptate. Mă gîndesc la adevărații nemuritori, băutorii de sînge care-au străbătut un mileniu, care afirmă că nimeni nu se schimbă, oricîți ani ar fi să treacă; nu facem decît să devenim tot mai mult noi înșine.

Altfel spus, de înțelept, te înțelepțești după secole de-a rîndul, dar ai și vreme să dai la iveală toată ticăloșia de care te cred capabil dușmanii încă de la începutul începutului.

Iar eu sînt tot diavolul de atunci, tînarul care se dorește în luminile rampei, unde să fiu văzut cît mai bine, poate și îndrăgit. Una nu-mi e destul fără cealaltă. Iar eu țin atît de mult să amuz, să încînt, să fac așa, încît să mi se ierte toate păcatele... Mă tem că momentele întîmplătoare de intimitate și de secretă recunoaștere nu-mi vor fi niciodată de ajuns.

Am sărit însă peste o seamă de lucruri, nu-i așa?

Dacă mi-ați citit povestea vieții, ați vrea să știți la ce mă refer. Despre ce dezastru vorbesc întruna?

Păi, hai să aruncăm o privire în urmă. Cum v-am spus, am scris cartea și am imprimat discul pentru că voiam să fiu în vîzul lumii, să fiu luat drept ceea ce sînt, chiar dacă nu neapărat în sensul propriu al cuvîntului.

Cît privește riscul ca muritorii să priceapă, să își dea seama că sînt exact ceea ce ziceam că sînt – nici asta nu mă lăsa indiferent. Să ne vîneze, să ne distrugă, era într-un fel dorința mea cea mai fierbinte. Unii ca noi nu merită să existe;

ar trebui să fim stîrpiți. Închipuiți-vă o asemenea bătălie! Ah, să-i înfrunt pe cei care știu cine sînt eu de fapt!

Nicicînd nu m-am așteptat însă chiar la o astfel de confruntare, iar rolul cîntărețului de rock era o mască prea frumoasă pentru un monstru.

Numai cei asemenea mie m-au luat în serios și au hotărît să mă pedepsească. Și de bună seamă că am contat și pe asta.

De fapt, istoria noastră am povestit-o în autobiografia mea, am dat pe față secretele cele mai ascunse, pe care jurasem să nu le destăinui niciodată. M-am semțit în fața obiectivelor și în luminile rampei. Nu știu ce s-ar fi întîmplat însă dacă m-ar fi dibuit vreun om de știință ori dacă vreun polițist mai zelos m-ar fi oprit pentru vreo greșală de conducere cu cinci minute înainte de răsăritul soarelui, ori dacă aș fi nimerit la pușcărie, pus sub lupă, identificat și clasificat, și toate astea, spre satisfacția celor mai înversunați sceptici dintre muritori, să se fi petrecut în timpul zilei, cînd sînt lipsit de puteri.

Adevărat, puțin probabil să mi se fi întîmplat așa ceva. Nici atunci, nici acum. (Deși ar putea fi tare nostim, zău așa!)

Totuși, era inevitabil ca riscul să-i înfurie pe ceilalți, să dorească toți să mă ardă de viu sau să mă ciopîrtească într-o mie de bucățele nemuritoare. Cei mai mulți dintre cei foarte tineri sînt prea idiști ca să priceapă cît de sigură e poziția noastră. Pe măsură ce se apropia noaptea concertului, m-am apucat să visez la astfel de bătălii. Ce plăcere să-i distrug pe ticăloșii care-mi seamănă, să tai potecă printre vinovați, să-mi distrug la nesfîrșit propria imagine.

Cu toate astea, știți, bucuria de-a fi acolo, cîntînd, jucînd, încîntînd, asta era important, la urma urmelor. De fapt, voiam să trăiesc. Actorul muritor, care plecase cu două sute de ani în urmă la Paris și își găsise moartea pe bulevard, putea, în sfîrșit, să aibă clipa lui de glorie.

Dar să-mi continui povestirea. Concertul a avut succes. Mi-am trăit triumful în fața a cincisprezece mii de fani

muritori care urlau din răsuputeri; mai erau acolo și doi dintre nemuritorii îndrăgiți de mine, Gabrielle și Louis, creațiile mele, iubirile de care fusesem despărțit de atîta amar de ani.

Înainte de sfîrșitul nopții, vampirii care încercaseră să mă pedepsească au fost zdrobiți. Atîta doar că în aceste hărțuieli am avut un aliat nevăzut; dușmanii noștri s-au trezit în flăcări înainte de-a fi în stare să ne facă cel mai mic rău.

În preajma zorilor, eram prea îmbătat de victorie ca să mă gîndesc la vreo primejdie. N-am ținut seamă de avertismentele înfocate ale lui Gabrielle – mă simțeam atît de bine cu ea în brațe din nou; cît privește presimțirile negre ale lui Louis, le-am respins ca întotdeauna.

Apoi învîlmășeala, escalada muntelui...

Și în vreme ce soarele se ridica peste Valea Carmelului, iar eu închideam ochii, așa cum orice vampir trebuie să facă în acele clipe, mi-am dat seama că nu mai eram singur în cotlonul meu subpămîntean. Nu numai pe cei mai tineri dintre vampiri îi stîrnisem cu muzica mea; cîntecele mele îi treziseră din amorie și pe cei mai vîrstnici dintre noi.

M-am pomenit într-una dintre acele clipe de cumpană între risc și posibilitate. Ce-avea să urmeze? Aveam să dispar, în sfîrșit, ori să renasc?

Ca să povestesc urmarea, trebuie să ne întoarcem puțin în trecut.

Să încep cu vreo zece nopți înainte de concertul fatal și să vă las să vă strecurați în mintea și în sufletul celor atrași de muzica și de cartea mea într-un fel sau altul, persoane de care pe-atunci nu știam chiar nimic.

Cu alte cuvinte, s-au tot petrecut întîmplări pe care a trebuit să le reconstitui mai tîrziu. Ceea ce vă ofer acum e această reconstituire.

Să părăsim, așadar, granițele strimte și lirice ale persoanei întîi singular; ca alte mii de scriitori muritori, să sărîm în

mințile și în sufletele a numeroase personaje. Să galopăm în lumea persoanei a treia și a punctelor de vedere multiple.

Și, fiindcă veni vorba, când personajele acestea gîndesc ori spun despre mine că aș fi arătos ori irezistibil și așa mai departe, nu vă închipuiți că eu le-aș fi pus ideile astea în cap. Nici pomeneală! E ceea ce mi s-a istorisit sau ceea ce eu însumi am aflat datorită puterii fără greș a telepatiei; n-aș spune baliverne nici în privința asta, nici în oricare alta. Asta e, ce să fac: sînt un monstru chipeș. Acesta-i lozul tras de mine. Ticalosul, care m-a făcut să devin ce sînt acum, după înfațișare m-a ales. Asta-i tot. Accidente de-astea se produc întruna.

În definitiv, trăim într-o lume a accidentelor, unde numai principiile estetice au trăinicie. Veșnic o să ne înfruntăm cu binele și cu răul, năzuind un echilibru moral; însă pîlpîirea ploii varatice în lumina lămpioanelor sau strălucirea orbitoare a unei canonade în noapte, astfel de frumusețe crudă e dincolo de orice discuție.

Iar acum, fiți încredințați: chiar dacă vă părăsesc, o să știu să mă întorc la momentul convenit. Adevărul e că nu pot să sufăr să nu fiu eu cel care povestește la persoana întii de la un capăt la altul! Cum ar zice David Copperfield, habar n-am dacă sînt eroul sau victima acestei povestiri. Oricum, cel mai însemnat sînt eu, nu? Eu sînt cel care istorisește de fapt.

Ce să-i faci, nu-i totul să fii un James Bond printre vampiri. Trufia să mai rabde nițel. Chiar dacă n-o să credeți o iotă din ce vă spun, vreau să știți ce ni s-a întîmplat cu adevărat. Dacă într-altă parte nu, măcar în ficțiune să am șir, altfel o să o iau de-a binelea razna.

Pînă la următoarea noastră întîlnire, așadar, vă păstrez în gînd; vă iubesc; aș dori să fiți aici... în brațele mele.

CUPRINS

CUVÎNT ÎNAINTE / 19

Partea întii

CALEA SPRE VAMPIRUL LESTAT / 45

1 Legenda gemenelor / 47

2 Scurta viață fericită a lui Baby Jenks și a Bandei cu Colți / 55

3 Zeița Pandora / 78

4 Istoria lui Daniel, iubitul diavolului, sau tînarul din Interviu cu un Vampir / 95

5 Khayman, Khayman al meu / 156

6 Istoria lui Jesse, a Marii Familii și a Ordinului Talamasca / 178

Partea a doua

NOAPTEA DE HALLOWEEN / 253

Partea a treia

CUM A FOST ÎNTRU ÎNCEPUT, AȘA ESTE ACUM ȘI AȘA VA FI ÎN VECII VECILOR... / 319

1 Lestat: În brațele zeiței / 321